

ROSNÍČKA

vr. 85

MYSLET ZNAMENÁ ROZVRACET BRANNOST

Ročník I

číslo 4

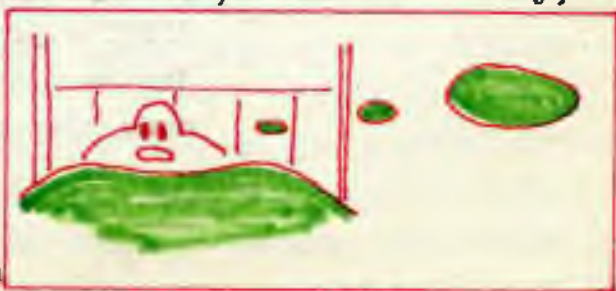
29.12.1985

BREVIÁŘ SPRÁVNÉHO ZOBÁKA - První noc v kasárnách

Výborná nálada z vlaku vyprchá z duší branců hned po několika zatáčkách projetých hazardní rychlostí řidiči tatrovek, do nichž brance hned po výstupu z vlaku nastrkala letadla. Ozývají se žaludky, únava z bujně zábavy a neklamná přítomnost vojenských zdí, které se teď již zcela konkrétně, blíží. Hned za branou kasáren čekají holiči, kterým se říká "Rychlé šípy" a kteří se nestítí ničeho. Zpracují dávku navezených branců svými strojky během několika chvil k nepoznání.

V tu chvíli se z branců začínají klubat opravdoví vojáci, což se pozná podle smíchu, který se z bezstarostného - civilního mění na zatrpklý - vojenský. Poté jsou holohlaví vojáci odváděni do sprchy a zde je čeká další ošklivost - svléknout se do naha a vše, co na sobě měli i s botkami, naházet do obrovského papírového pytle a opatřit adresou domova, kam tato smutná zasilka dorazí asi tak po měsíci.

Osprchovaný voják se obleče do obrovských zelených trenýrek, modrého teplákového úboru a v nových pantoflích s kabelou v ruce se vydává na další cestu osudu. Ta pokračuje přes několik nepříjemných kanceláří. V jedné z nich dostane do zadnice snad litrovou injekci, v které je prý všechno. V druhé místnosti zase stráví čtvrt hodinku v žoviálním příjemném rozhovoru s útvarovým politrukem ap. Takto uteče zvolna zbytek dne, večera a část noci až, konečně s napuchlou zadnicí, k smrti uvláčený, ověšen šatstvem na rok či dva, stane na prahu své světnice, v které najde podle cedulky se jménem svoji zeleně povlečenou postel, tzv. "bidlo". Na ní se vrší zbytek věcí, nezbytných

k životu v kasárnách. Tyto se pak několik hodin snaží vměstnat do svého nočního stolku a skříně. Není to jednoduchá činnost, neboť ve světnici není zdaleka sám, ale se avými spolubydlícími, kteří se vyznačují tím, že jich je deset až dvacet a neobyčejně hlučně a neslušně hlaholí svojí slovenštinou. Kolem půlnoci se vše začíná uklidňovat a mladý voják ve svém oranžovém pyžamu zalézá do zeleného spacího pytle a zmožen mnoha prvními dojmy, usíná tvrdým neklidným spánkem, z kterého se ráno probouzí coby tzv. zobák.

Příště: Přijímač

OZVĚNY PORTY - tak by se dal nazvat výbor textů z počátečních kol lonské autorské soutěže PORTY, které se pro nepochpení, úplatnost a zpuchřelost poroty nedostaly do finále. Škoda, že vás nemůžeme seznámit s hudební stránkou, neméně zajímavou a kvalitní. Následující texty rozptýlené po všech stránkách dnešního čísla jsou nejen ozvěnou, vzpomínkou, ale i burcujícím výkřikem: Mějte pochopení pro krásno a duchovno!

JAKO KAŽDÁ HOLKA (Pišta - Tábor)

1. Na víčkách dvě dlažební kostky,
proč cítím takový tlak (výtlak, výtlak),
přitom nemám mozek plošný,
cítím - je to tak (jetak, jetak).
R. Když nehty si piluji,
zpívám, že miluji,
když uhry si mačkám,
cítím, že laskám, jeho dlaň zbožňovanou
2. Mydlím si špinavá kolena, (vanou).
zpocená záda si myju (myju, myju),
ač nejsem z pohádky Alena,
jsem jak v říši divů (divů, divů).
3. I zuby si kartáčkem čistím,
obočí zvýrazním tužkou (škou, škou),
jen na jeho příchod myslím,
bude mým mužem a já jeho mužkou.

Ď Á B L Ů V S T Í N

(věnováno nešťastníkům neznalým literární přílohy Kuli-
hrášek Brno 1936)

V současné době dobrodružná literatura špionážního chara-
kteru je suplována brožurkami vydavatelství Magnet a Signál,
které se zabývají buď odhalováním slizkých nepřátelských agen-
tů u nás nebo veselými kousky našich laických agentů v nejme-
novaných, většinou latinskoamerických, zemích, jež matou pluky
krvežíznivých odoutníkovanych nepřátel. Ale to už jsou nemast-
né odvary dřívějších vrcholných děl. Slyšte stručný příběh "Ďá-
blova stínu":

"Generál Hawkins se vracel od ministerského předsedy ve
své rychlé a pohodlné limusině. Ani zkušené oko by nepoznalo,
že v ozdobné masce chladiče je ukryta hlaveň strojní pušky.
Řidič měl na kolenou složený dva těžké revolvery."

To je začátek, to je štáva! Generál se vrací do svého o-
pevněného sídla s tajnými dokumenty, které mu svěřil minister-
ský předseda. Když se za ním zavřou
těžká pancéřová vrata, všímáme si
agenta, který velkou ruční vrtačkou
provrtává dva metry tlustou zahrad-
ní zeď. Ale to není Ďáblův stín. Ten
přichází způsobem sobě vlastním. U-
prostřed bouřlivé noci seskakuje do-
prostřed zahrady na padáku. Muž bez

tváře, národnosti, státní příslušnosti a rodného čísla. Zmocnu-
je se dokumentů a prochá na lodi, pro jistotu plně pašované whis-
ky a ječovatých hadů. A to už se na scéně objevuje jeho proti-
hráč - inspektor Scotland Yardu. Je slabší, hloupější, mstivěj-
ší a dloube se v nose. Ďáblův stín ho tahá za nos napříč Státy
a sám v pilotní kabině a s inspektorem ukrytým v palivové nádr-
ži vzlétá směr Nipon. Během letu se kočkují a přistanou na hla-
dině moře. Odplavou si svých padesát námořních mil a, mimochod-
em inspektorovo maximum je 48, takže poslední dvě míle ho jeho
sok vleče na zádech, a doplavou k ostrovu - a ne ledajakému. Vy-
bělené kostry nešťastníků svědčí o tom, že jde o proslulý Krabí
ostrov. Příjemně osvěžení nedávným koupáním v moři vybudují vy-
sokou kamennou věž a vyrobí si kamenné sekerky. Se západem Slun-

ce vylézají na břeh krabí těžkooděnci krúnýřů v průměru od pěti centimetrů do dvou metrů. Temněklapají smrtonosnými klepety do Rytmu Pochodu padlých hrdinů. Postupně vylézají na věž, aby dostali ránu mezi oči. Hrdinové svorně umdlévají, komisař samozřejmě o fous rychleji, vedle věže kamenné, vyrůstá druhá z chitinových schránek. Slunce vychází v momentě, kdy se tříští poslední sekerka, a zbylých padesát tisíc krabů s nespokojeným mručením ustupuje do vln moře. Hrdinové opustí ostrov buď na palmovém voru nebo na hřebtech přítulných delfínů, to už si nepamatují, a zamíří k Ostrovům vycházejícího slunce. Komisařovi vrtá hlavou, kde má jeho protihráč schovaný fascikl dokumentů. Ďáblův stín mu ihned po přistání mizí na ministerstvu zahraničních věcí Japonského císařství a svěruje žlutému ministrovi, že slíbené dokumenty přinesl. Ukáže svá holá záda, na něž si neviditelným inkoustem zaznamenal obsah tajných dokumentů, a pro oko člověka se písmo zjeví po polití kůže kyselinou sírovou. Odměnu však odmítá a k překvapení šikmooké administrativy vyskakuje oknem. Inspektora najde zoufalého v putyce. Nedal jsem tajné spisy svýnským Japončikům! Jsem agentem ze sportu. Jsem gentleman. Inspektor mu padá do náruče. Slibují si přátelství na život a na smrt.

Prostě nedostižné

JAKO KAŽDEJ KLUK (Pišta - Tábor)

1. Už třetí den nespím a nesním,
jen chodím a hledám tě krásko,
v bufetu kousek pici nesním,
mám zkaženej žaludek láskou.

2. Už čtvrtý den jak ostré meče,
myšlenky na tě mě bodaj.
Ve tváři vepsané křeče,
trýznivé vzpomínky hlodaj.

R: Jsem jako každý kluk
a víc už ani muk.
Jsem jako každý kluk,
jsem pěkněj vykuk.

3. Už pátý den nevím proč láska
vykvetla v mé křehké hrudi.
Patka vlasů jak černá páska
zakrývá oči a trudí.

4. Už šestý den vidím jen tebe,
má dívko bezesných nocí.
Chci Karle jedine tebe,
chci sevřít tě chlapeckou mocí!

nad čarou

čára

pod čarou

REDAKTOR NA HOLIČKÁCH

Uzávěrka vánočního čísla Rosničky se šmahem blíží a můj reportérský bonzbloček je prázdný. I psací stroj mlčí. Je třeba napsat trhák. Bombu. Věc vtipnou, kvalitní, hodnou svátečního vydání. Jak je snadné psát do bulvárních večerníků či deníků, kde se o nějaké konkurenci nebo obavě z kritiky zvenčí nedá ani hovořit! Rosnička, a ještě k tomu vánoční, to je tiskovina, která se předává třesoucímá rukama od jedné generace ke druhé. A právě tato závažnost celé věci ve mně hlodá a trýzní mně již mnoho dní a večerů, kdy mi toto vše můj kolega z redakce neustále připomíná, hrozivě poulíce oči za brýlemi a gestikulující při tom rukama, jako kdyby v každé držel pětikilový meloun. Pravda, nápady tu byly, jenže - to všechno jsou věci poplatné pouze dvěma, třem generacím a s tím se nemohu spokojit.

Třeba myšlenka nepsat ostrou kritiku televizního pořadu, to zvládne každý posluchač žurnalistiky. Navíc kritika je přece jenom věcí osobního názoru a byl-li pořad opravdová hovadina, pak kritik nic nového nepřináší a pouze konstatuje pod rouškou jazykolomných přívlastků to, co pochopil každý pionýr.

Napsat sci-fi povídku si žádá dobrou vědecko - technickou průpravu nebo litr rumu, což mi v obou případech chybí, takže opět by mohla vzniknout pouze slátanina, kterých se vrší na pátých obchodů haldy.

Satiricky, ironicky a podobně rozškubat nějaké dílo nebo událost je sice věc vděčná, avšak opět, nikoliv originální. A ko-

nečně zplodit básen, krásnou poezii, hymnickou, aktuální, neotřelou a závažnou, to chce klid a opravdovou inspiraci. A ještě něco navíc, co se jen těžko definuje. Věru, moc těžká věc, mít na nohou kanady, za pět minut nástup a přitom být literátem vstoupivším do dějin. Prý takový nějaký náhlý šok může ledacos vyléčit. Nebo vyvolat skvělou inspiraci. Takže to jdu zkusit na ten nástup.

NEBOJ SE HO KAMARÁDE (Šumáci - Holice, Slepovice)

(countryová)

1. Mašinfíra si otírá levou rukou skráně,
pravou rukou přiškrcuje levé zadní šoupě.
Železný oř supí do préríjní stráně,
drápe se a houká jako malé kotátko.

R : Dvě koleje tam a dvě zas zpátky
Do Jutahu zadními vrátky
Tam náš míří rychlovlak
Tři koleje tam a dvě zas zpět
Proč ten expres musel jet,
Když Johnyho omrzelo svět.

2. Johny to byl posunovač na nashvillským nádraží,
občas dělal výhybkáře za chudáka Toma,
rád poslouchal, jak o sebe nárazníky naráží,
noci trávil v baru "U dvanácti kojotů."

3. Sůzy tam v kouřový cloně roznášela koly,
všichni, co tam sedávali chtěli tu dívku mít.
Černou sukni měla svůdně rozežranou moly,
John ji baštil, ale z druhých se mu chtělo

4. Johny měl jen jednu smůlu, nebyl žádný profík, zvracet.
to Jim Howny, to byl jinej boreček.
Klidně dlouhonohou Sůzy v stínu rampy přefík
a Johny smutně začal hledat hrobeček.

5. Tak když přišel na výhybku NKZC 20,
před sebou její zprzněnou nevinność,
pořád se mu chtělo hrozně, hrozně zvracet,
ustlal si na pražcích a D O S T !

V posledním, třetím čísle naší revue jsme se rozloučili se zajímavou torií světelných broučků. Obrovské množství dopisů, jimiž jsme byli takřka zavaleni, nás přinutil zajít přímo za autorem a položit mu pár otázek.

Sedí teď naproti nám v pohodlném křesle a jeho široké prosvětlené (!) zorničky upřeně pozorují plamen jediné svíce. Takřka nás neregistruje, je právě zabrán do intenzivní vědecké práce. A Proto hned první otázka:

O - Co právě zkoumáte, člověče?

Snažím se spočítat světelné broučky v plameni svíčky.

O - A můžeme se, přiznám, že troufale, optat, kčemu jste došel?

To záleží na podmínkách. Když takhle sedím, registruju jich, no čekněme - x. No, a když mi asistent dá injekci, vidím jich $16x + 2$. Když mi dá ten oranžový prášek, tak jich je $\sqrt{x}$. To máte různý.

O - Mistře, jste teď velice populární mezi naším čtenářstvem. Co vás vůbec přivedlo k tomu, zpopularizovat vaši teorii spornému lidu?

Samí broučci. Jednou jsem četl dopis od vás, v němž se zmiňujete o tom, že chcete uvést ve vašem časopise také vědecký koutek. Vtom mě jako blesk z čistého nebe ozářila myšlenka. No, a když jste mi ukázali balíček nabízeného honoráře, to už mi oči jen svítily. Inu, broučci.

O - Jedna čtenářka vám silně oponuje. Tvrdí, že bez monočlánků by baterka nesvítila...

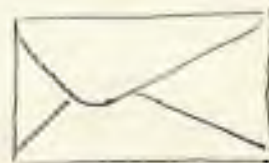
Pomyje.

O - Co prosím?

Já říkal: pomyje. Pro ně jsou monočlánky vobyčejný pomyje. Voni jsou broučci misní, rádi si pochutnají a po dobrém jidle si i vesele zasvítí. Tak-
zvaná elektřina jim chutná. Jen zk-
zkuste na baterce jazykem spo-
jit konce mosazných pásků. Je
to takové nakyslé, inu pomyje.
Všimněte si, že elektřina v zá-
suvce také tak chutná, i když nám, lidem, připadají síťové
pomyje poněkud včelé. Navíc v síti je to komplikovanější

Jeden z došlých dopisů

Jiný dopis

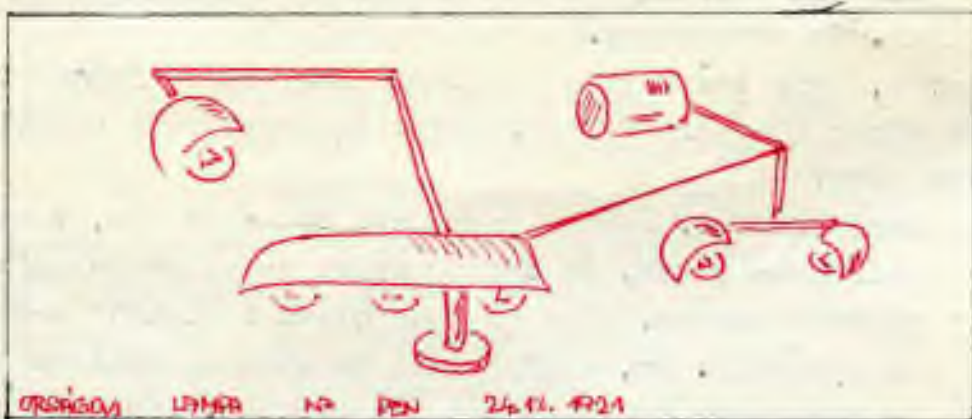
přítomností trpaslíků.

O - Trpaslíčků? Mohl byste něco bližšího?

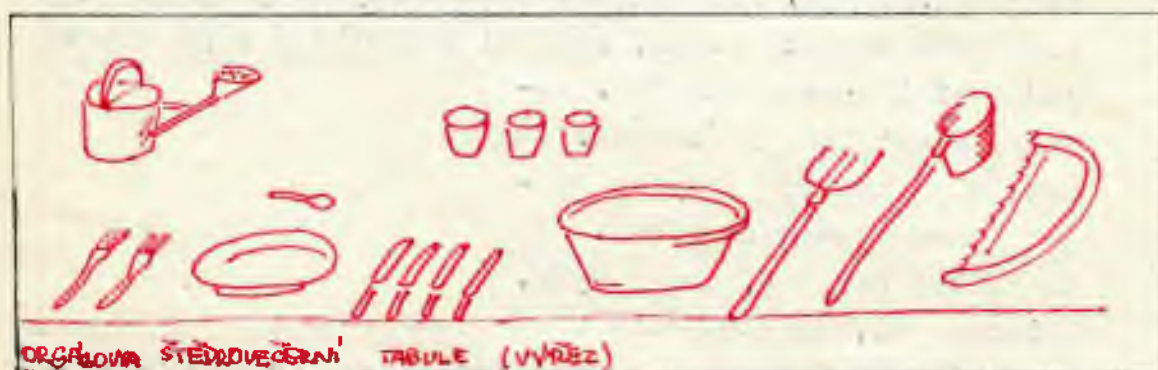
Všechno bude , přáteli, ale pěkně po pořádku. Nyní píší práci o Orságovi.

O - Co vás přivedlo k této tematice?

Broučci. Zabýval jsem se problémem skládaného světla na modelu Orságovy stolní lampičky. Orság velice rád četl. A to všemi hlavami, které zrovna měl. A tu byl dost problém, aby všechny jeho oči měly dostatek světla ke čtení. Rád bych podotkl, že Orság nikdy nečetl jednu knihu ve více výtiscích, ale najednou se pročítal celou literární školou nebo oblastí. Například lampa, o níž jsme se zmínili, sloužila k četbě ruské klasické literatury 19.století. Bohužel ji četl jen jeden večer, do druhého dne se probudil už s jiným počtem hlav a očí.

Viděli jsme, jak se vědec do výkladu zapálil, ale v tom přišel jeho starostlivý asistent, který mu píchl injekci a odvedl ho k ranní toaletě do sprch. Prý teče jen studená. Odcházel jsem plni mohutného dojmu - mluvili jsme s géniem. Rádi ho v jeho bohnické vile znovu navštívíme

Doroty, Doroty ! (píseň pro mladého umělce)

1. Doroty, Doroty
Máš pěkný kalhoty
a taky kalhotky,
já jen koukám.

2. Co děláš Doroto?
Copak je tohleto?
Už nemáš kalhoty,
co děláš?

R: Doufám, že už budeš brzo venku,
doufám, že už budeš doma stát.
Já nesmím být takhle dlouho venku,
mohlo by seprý mi něco stát.

3. Pavlíku, Pavlíku,
máš to mít v malíku.
Vzmuž se už trošičku,
proš se bát?

4. Pavlíku, Pavle,
nekoukej zvadle.
buď přece chlap,
který mě drap'.

R: Letos přece skládáš maturitu,
letos budeš iuris candidát,
nesmíš snižovat svou autoritu,
už ti bude přece osmnáct.

5. Doroty, Doroty
obleč si kalhoty,
Buď si stěžovat
Míšovi!

6. Doroty, Doroty,
to jsou mi novoty.
Jsem ještě malinký,
co kecáš?

R: Objíždím se svým programem školky,
zpívám ve studiu Kamarád,
pro mě nic neznamenají holky,
já mám jenom Jůheláky rád!

Z Á B A V N Ý H O R O S K O P - L e p í d l o

Oblíbený kámen : smolenec

Barva : khaki

Šťastná čísla : 540 až 365

Voják narozený v tomto znamení je jakoby starším bratrem vojákům narozeným ve znamení Zobáka. Rád jim ukáže, co a jak, vždyť bývá zkušenější a vypadá i o půl roku starší. Pro své vynikající fyzické schopnosti a pořádkumilovnost stává se tzv. Starším rayonistou. Má výborné společen-

vychování a vyzná seve stolování, takže bývá vybírán k posluhám u supráckého stolu. Jemu věkově blízká skupina narozených v Mazáku je k němu vcelku lhostejná. S přibývajícimi dny je povahy stále zádumčevější. Je vášnivým folkloristou, zvláště v oblasti slovenských kleteb, jež sbírá a s chutí používá. Jsou šťastnější znamení než toto.